

at høre, at der er Understøttelse fra Ministerens Side at vente med Hensyn til Sagens Ordning, og jeg skal derfor saameget mindre udtale mig videre om den, før den har været i Udvalg.

Jagd: Jeg maa ogsaa takke den høitærede Indenrigsminister for det imødekommende Svar, som han gav os. Det kan jo ikke nægtes, at det maa betragtes som et stort Fremskridt, naar en saadan Forudbetaling kunde falde bort, og vi maae lægge Mærke til, at den Capital, som fordres forud betalt, er jo i Virkeligheden idetmindste det Dobbelte. Vi vide jo, at en Capital med Rente og Rentens Rente i Løbet af 20 Aar vører til det Dobbelte, og naar der altsaa stæer f. Ex. en Forudbetaling af 7000 Rd., og vi antage i heldigste Tilfælde, at Forpagtningstiden kunde være 40 Aar, og vi saa gaae midt imellem, ville jo disse 7000 Rd. efter de 20 Aars Forløb være 14,000 Rd. Det forekommer mig ogsaa, at der kunde have været optaget noget flere Begunstigelsesfor Fæsterne i det foreliggende Lovforslag, eftersom det Andragende, der har fremkaldt Lovforslaget, frembyder ogsaa andre betænkelige Sider. Det er saaledes bestemt i Conditionerne, at Forpagteren strax skal opgive, hvem den anden Person skal være. Hvis nu altsaa Forpagteren nævner sin Hustru, eller, hvis han ikke er gift, sin tilkommende Hustru, da mener jeg, at det for at bringe dette Forpagtningssystem saa nær Fæstevæsenet som muligt burde udtrykkelig have staaet i Lovforslaget, at ved „Hustru“ maatte, selv om det ikke var saaledes betegnet i Contracten, menes den Hustru, som Forpagteren dør bort fra. Jeg forudsætter nemlig, at det kan være hans anden Hustru, og hun kunde altsaa komme til at indtage en meget sørgelig Forfatning, dersom denne Bestemmelse ikke var optagen. Med Hensyn til § 2 i Lovforslaget mener jeg, at den burde udvides til at omfatte samtlige i Anledning af Bortforpagtningen stedfindende Omkostninger. Dertil synes mig ogsaa at ligge god Grund i det indleverede Andragende, saasom alle Omkostninger ubetinget ere væltede over paa Forpagteren. Med Hens-

syn til Sagens almindelige Side da skal jeg tillade mig at bemærke, at der i et Brev, som, siden vi havde den forrige lignende Sag under Behandling, er sendt mig fra en anden Side, er udtalt den Overbeviisning, at de udviklede Gudsforhold der, og i Særdeleshed hvad Loven af 19de Februar 1861 har udrettet, er saaledes, at Fæsterne maae blive ved at betragte disse Forhold og med Alvor tænke paa en Forandring, da de ellers i Tidens Længde maae gaae til Grunde. Brevskriveren har sendt mig til Sammenligning et Fæstebrev fra 1851 og en Fæstecontract fra 1858. I Fæstebrevet fra 1851 omtales en Gaard paa 8 Tønder Hartorn, hvorfor der i Indfæstning blev givet 1,300 Rd. og til Forvalteren 130 Rd. Det er 1,430 Rd., medens der i Fæstecontracten for 1858 omtales en Gaard paa knap 7 Tønder Hartorn, hvoraf der i Indfæstning er svaret 3,500 og til Forvalteren 350, det er: 3,850, altsaa henimod det Tre-dobbelte. Brevskriveren stiller det Haab til Folkethinget, at det alvorlig vil tage sig af Sagen, inden det er for sildt, thi, skriver han, Gudsbesidderen er planmæssig hævingjerrig paa de Fæstere, som indlade sig paa Politikkens Omraade og andre Ting, som kunne berøve ham hans Magt, og at Sogneraadene endog ved mange Leiligheder have været i stor Forlegenhed ved Udførelsen af Lovbefalede Arbejder. Han omtaler saaledes en Beet, som var vedkommende Gudsbesidder af stor Digtighed, men derimod ikke var af nogen Betydning for Sognet og derfor med Amtsraadets Bifald blev strøgen af Regulativet; dette tog vedkommende Gudsbesidder sig meget nær . . .

Formanden: Maa jeg gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at det forekommer mig, at den ærede Taler beskæftiger sig med Forhold paa et enkelt Gods, som ikke ligge for under dette Lovforslag.

Jagd: Ja, jeg maa saa blot føie nogle ganske saa Ord til. Beien blev altsaa strøgen paa Regulativet, og Gudsseieren udtalte, at de skulde komme til at betale den Beet . . .

Formanden: Jeg maa gjentage for den ærede Taler, at Forholdene paa et enkelt Gods